

ŘEHOLE A ŽIVOT

BŘEZEN 2010

„Vy, věřící obou pohlaví tohoto řádu Nejmenších, kteří jste ve službě Krále nebes podle této řehole, a kteří doufáte, že skrze její zachovávání vejdete do života věčného, jste především zavázáni věrně zachovávat přikázání Boží a svaté církve.“

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6,21)

Nabídka životního stylu, osazeného v Řeholi pro věřící laiky řádu Nejmenších, začíná klíčovým návrhem věrně zachovávat přikázání Boží a svaté církve.

A vskutku, jestliže tento regulérní návrh je cestou křesťanské dokonalosti, je zřejmé, že nemůže opomíjet radikální a základní volbu držet se plně a bez kompromisů Boží vůle.

Z tohoto důvodu zakladatel objasňuje základní obsah Desatera a navrhuje jeho věrohodné zachovávání, které může radikálně proměňovat život mužů a žen, kteří „jsou ve službě Krále nebes podle této řehole“, a kteří doufají „vejít do života věčného, skrze jeho zachovávání“.

Jde tedy o to, abychom jí uzpůsobovali jí svůj vlastní život, své zvyky a všechno své jednání.

Není to cesta na jeden den, není to chvilkové nadšení.

Nabídka křesťanského života je věcí velmi vážnou a měla by člověka vést k radikální revizi své cesty a k opravdové a hluboké proměně svého smýšlení, jeli to nutné.

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6,21)

Vědomé přilnutí k návrhu obsaženém v řeholi tedy vyžaduje hlubokou disponibilitu k obrácení srdce.

Nabádání 'věrně „střežit“ Boží přikázání' nás opět přivádí k uvědomění si, že přilnutí k Božímu zákonu, zákonu Lásky, k oněm DESETI SLOVŮM, vyžaduje závazek věrnosti Božímu plánu spásy a trvalé úsilí střežit ve svém srdce dar Slova, které zachraňuje.

Na mysli se nám jistě vynoří, v této souvislosti, událost předání Desatera izraelskému lidu, prostřednictvím Mojžíše, která je vylíčena v knize Exodus (kap. 19-32).

Ve vztahu smlouvy mezi Bohem a lidem, Deset Slov (přikázání) představuje návrh života, kodex chování, ale i vybídnutí k věrnosti a poslušnosti.

Lid neumí čekat a upadá do nevěry ještě předtím, než Mojžíš sestoupí z hory.

Lidu Izraele se nedaří přijmout Zákon od Boha a zvolí vkládat svou naději do sochy „z litého kovu“, aby z ní učinili prostředek svého vztahu s Bohem. Zhotoví si tedy tele ze zlata, aby bylo symbolem, předmětem k vidění a dotýkání, k upomínání se na Boha, ale především proto, aby jej kontrolovali, řídili a ne aby se nechali vést.

Ve skutečnosti má lid zapotřebí zpřístupnit zkušenost SMLOUVY a dává přednost potřebám materiálního vnímání před nabídkou přátelství s Bohem, které je založeno na vztahu důvěry a odehrává se v hloubi člověka, v oné propasti lidství, kde jedině je možné setkání s Nekonečnem, jenž je Bůh.

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6,21)

Pán Bůh vtiskl Zákon do srdce člověka ještě dříve než na desky, ale člověk jej neuměl rozpoznat a střežit.

A to je tragédie pro člověka, to je jeho velký hřích. Člověk, který odvrátí zrak od středu svého srdce, od hloubi svého bytí, je člověkem, který začne zapomínat na Boha, pustí se do usilovného hledání štěstí, ale předurčeného zůstat nenaplnitelným, tápaje mimo sebe sama, mimo své těžiště.

Ale hluboce přilnout k Božímu zákonu znamená střežit zákon Lásky v hloubi sebe samého.

V této perspektivě navrhuje řehole „nejmenším“ laikům „střežit“ přikázání, ještě před jejich zachováním, právě proto, aby se vyhlo pouze formálnímu přilnutí, prosáklému vnějšími úkony, které nejsou úměrné plánu lásky OTCE a neuspokojují potřebu Sjednocení člověka s Trojjediným Bohem.

Střežit zákon tedy znamená střežit smlouvu zapsanou v hlubinách lidského srdce. Naplněním zákona je opravdu přikázání „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou“ (Dt 6,5). To je největší přikázání, které máme střežit.

Ale kde máme střežit přikázání, kde máme střežit Zákon Lásky, ne-li v srdci, v hloubi sebe samých, snahou udržovat naši duši v důvěrném spojení s Bohem, v prosté, pokorné a živé víře.

Od člověka se tedy vyžaduje, aby neustále tíhl s nerozděleným srdcem k Bohu, bez únavy a rozptylování, aby učinil ze svého srdce obyvatelný dům pro SLOVO, útulný příbytek pro vzácnou perlu, pro ten největší poklad.

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6,21)

A vskutku: „Kde je srdce člověka, tam je i jeho poklad“
(viz Sv. Ambrož „O útěku ze světa“).

Lnout celým svým bytím k Pánu, nejvyššímu Dobru, znamená volit si každý den Jeho za ABSOLUTNĚ NEZBYTNÉHO; velkého PŘÍTELE, prvního MILOVANÉHO, před kterým jakékoli jiné dobro ustupuje. To ON JE největším bohatstvím, zdrojem veškerého štěstí, DOBREM, které proniká všechno, a ve kterém všichni žijeme a na kterém jsme všichni závislí.

Návrh svatosti, obsažený v řeholi, nás chce mít opravdovými hledači Boha, muži a ženami neustále zaměřenými na hledání pokladu ukrytého v poli, připravenými střežit a bránit dar Božího synovství, přijatý ve víře a milosti, v čistém a horlivém srdci, žhnoucím láskou.

Je tedy nezbytné obrácení srdce, nebo spíše obrácení k srdci, tj. návrat k základní zkušenosti společenství s Bohem, které pronikne a řídí všechny ostatní zkušenosti člověka.

„Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha“ (Ž 51,12), abych střežil tvůj zákon a zachovával jej celým svým bytím.

I dnes je toto modlitbou maličkého, toho nejmenšího, nejpokornějšího, který, vědom si své slabosti, kráčí cestou obrácení srdce a hledání Otcova objetí.

MODLEME SE:

„Ježíši, naplň mou duši

svým duchem a svým životem.

Pronikni celou mou bytost a ovládni mě tak,

aby od nynějška můj život

nebyl ničím jiným než vyzářováním života tvého.

Zůstaň v mém srdci,

ve spojení natolik důvěrném, že všichni ti,

se kterými přijdu do kontaktu,

budou moci pocítit ve mně tvou přítomnost,

a aby, při pohledu na mě,

zapomněli, že já existuji a nemysleli na nic jiného než na Tebe.

Zůstaň se mnou.

Tak se budu moci proměnit ve světlo pro druhé....

Nech mne kázat tvé jméno slovy či beze slov....

Svým životem, silou tvé přitažlivosti,

zřejmou silou tvé lásky,

kterou mé srdce cítí k tobě.

(kard. Newman)